Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1913.

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 4. grudnia 1912 L. XVI/a 2.064/31 w sprawie wykonania ustawy z dnia 24. października 1907 Dz. u. k. Nr. 137/XXIV ex 1912, o tępieniu myszy polnych.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem i za przyzwoleniem c. k. Ministerstwa rolnictwa zarządzam w sprawie wykonania ustawy z dnia 24. października 1907 Dz. u. k. Nr. 137/XXIV ex 1912, co następuje:

I. Ogólne postanowienia.

Ad § 3.

W doniesieniu o gromadnem pojawieniu się myszy, winien naczelnik gminy, względnie przełożony obszaru dworskiego:

1. podać przynajmniej w przybliżeniu granice obszaru, na jakim się myszy pojawiły, oraz mniej więcej wielkość jego wyrażoną w hektarach, a w razie pojawienia się ich tylko w pewnej części terytoryum gminy lub obszaru dworskiego, określić tę część dokładnie przez bliższe oznaczenie granic;

2. wymienić jedną lub kilka osób, któreby się najlepiej nadawały na kierowników akcyi tępienia myszy. Na kierowników takich należy przedstawiać tylko mężczyzn i to takich, którzy trzeźwością, roztropnością i osobistemi zaletami dają rękojmię, że potrafią pokierować należycie całą akcyą tępienia.

Odnosząc się do Wydziału krajowego, winno Starostwo wyszczególnić wszystkie w powiecie klęską myszy dotknięte gminy i obszary dworskie i podać zarazem dla każdej gminy i obszaru dworskiego z osobna przestrzeń przez myszy zajętą.

Na podstawie tych danych obliczy Wydział krajowy potrzebną dla każdej gminy i obszaru dworskiego ilość środków trujących i prześle je następnie właściwemu Wydziałowi powiatowemu, który o nadejściu przesyłki i przypadających za nią kosztach zawiadomi dotyczące gminy, względnie obszary dworskie z oznajmieniem, że nadeszłe środki trujące zostaną wydane do rąk ustanowionego kierownika akcyi tępienia lub właściwego naczelnika gminy.

Ad § 4.

Po porozumieniu się z Wydziałem powiatowym, zawiadomi Starostwo każdą gminę i każdy obszar dworski o ustalonym wspólnie z Wydziałem powiatowym terminie rozpoczęcia akcyi tępienia, oraz wymieni imię i nazwisko kierownika tej akcyi, ustanowionego dla każdej gminy i każdego obszaru dworskiego z osobna, względnie wspólnie dla kilku gmin i obszarów dworskich.

Równocześnie poleci Starostwo właściwym naczelnikom gmin i przełożonym obszarów dworskich, aby o terminie rozpoczęcia akcyi tępienia myszy:

a) zawiadomili uprawnionych do polowania, ewentualnie także właścicieli zwierzyńców, oraz

b) podali w obrębie każdej gminy i każdego obszaru dworskiego termin ten w sposób tam używany do publicznej wiadomości, i pouczyli zarazem wymienionych pod a), jak i ludność miejscową, że w myśl § 5 ust. o tępieniu myszy polnych, nie mogą przeprowadzającym akcyę tępienia myszy, zabronić wstępu na ich grunta.

Nadto wezwie Starostwo naczelników gmin i przełożonych obszarów dworskich, aby na dzień, w którym się ma rozpocząć akcya tępienia, ewentualnie także dnie dalsze, dostarczyli w myśl § 6 ust. o tępieniu myszy kierownikowi akcyi tępienia odpowiedniej liczby robotników.

Liczbę tych robotników, którą kierownik akcyi winien oznaczyć, należy w ten sposób obliczyć, aby na każde 5 ha powierzchni, która ma być środkiem tępiącym pokryta, wypadał co najmniej jeden robotnik.

Ad § 5.

O ile okaże się potrzeba objęcia ogólną akcyą tępienia myszy także gruntów kolejowych, dalej budowli wodnych i gruntów, będących własnością funduszów drogowych, zwróci się Starostwo do zarządów odnośnych gruntów, względnie budowli wodnych (kolejowych naczelników konserwacyi, zarządców dotyczących budowli wodnych, względnie właściwych zarządów drogowych) o współdziałanie w akcyi tępienia za pomocą własnych organów i poda im zarazem termin, w którym mają przystąpić do akcyi tępienia.

Termin ten powinien się zgadzać z terminem rozpoczęcia akcyi w gminach, względnie obszarach dworskich, w obrębie których wspomniane grunta są położone.

Ad § 6.

Do akcyi tępienia winni naczelnicy gmin, względnie przełożeni obszarów dworskich dostarczać robotników tylko dorosłych.

Ad § 8.

Przesłane w myśl objaśnień do § 3 ust. o tępieniu myszy polnych środki trujące, podejmą z Wydziału powiatowego kierownicy akcyi tępienia myszy lub naczelnicy gmin za asygnatą wystawioną przez ustanowionego w myśl § 10 ust. o tępieniu myszy delegata Starostwa.

Ad § 10.

Delegatami dla nadzoru akcyi tępienia, należy mianować c. k. lekarzy powiatowych, względnie lekarzy weterynaryjnych, którzy jako obznajomieni z działaniem środków trujących dają rękojmię, że potrafią kierownikom akcyi tępienia myszy po za wskazówkami zawartemi w II-giej części niniejszego rozporządzenia, udzielić najlepszych informacyi co do skutecznego przeprowadzenia akcyi tępienia.

Starostwo podając w myśl objaśnień do § 4 ust. o tępieniu myszy naczelnikom gmin i przełożonym obszarów dworskich nazwiska kierowników akcyi, wezwie zarazem tych ostatnich, aby w oznaczonym dniu jawili się u delegata Starostwa, który im co do projektowanej akcyi tępienia udzieli ustnych informacyi i wystawi asygnaty na podjęcie złożonego w Wydziale powiatowym środka trującego.

II. Środki trujące i sposób ich użycia.

1. W ogólności.

Zanim nie będzie znaleziony skuteczniejszy środek przeciw myszom polnym, zaleca się, zwłaszcza przy tępieniu myszy polnych po gminach wiejskich trutkę fosforową, obok tego zaś trutkę strychninową wtedy, gdy zachodzi dostateczna pewność, że przy używaniu tej trutki zachowaną będzie ostrożność, konieczna ze względu na jej niebezpieczeństwo.

2. Sposoby użycia trutek.

a) Sposób użycia trutki fosforowej.

Fosforu, jako trutki na myszy należy używać tylko w postaci pigułek, zawierających co najmniej 1·5% fosforu. Pigułki te winne być zaprawione materyałem aromatycznym, nadającym się na przynętę dla myszy, n. p. olejkiem anyżowym. Także wskazane jest żądać, aby były zabarwione sadzą, a to celem zapobieżenia przypadkowym zatruciom wskutek pomieniania.

Używania pasty fosforowej w gminach wiejskich należy unikać, ponieważ ze względu na sposób zakładania tej trutki (maczanie słomki długości piędzi, którą następnie wtyka się pojedynczo w mysie nory), powiększa się i tak już wielkie niebezpieczeństwo fosforu dla ludzi.

Przy używaniu preparatów fosforowych, należy wobec łatwej zapalności fosforu na powietrzu, mieć na uwadze niebezpieczeństwo pożaru na polach, jakie się w różnych wypadkach wydarzały.

Trutka fosforowa powinna być zaraz użytą. Jeżeli musi być przez pewien czas przechowywaną, należy uważać, ażeby była umieszczoną w puszkach blaszanych, w miejscach zamkniętych i dostatecznie suchych.

Zakładanie trutki odbywać się powinno z zachowaniem koniecznych ostrożności.

Człowiek zakładający na polach trutkę fosforową, musi mieć ręce zdrowe, nie okaleczone, nawet nie zadraśnięte. Po każdej robocie z trutką powinien ręce umyć, a w czasie manipulacyi nic nie jeść.

Zakładający trutkę winien uważać, aby trutkę, zwłaszcza w pobliżu zabudowań gospodarskich nie rozsypywano na powierzchni ziemi. Pigułki fosforowe należy ile możności wkładać tylko do nor mysich i to jak najgłębiej. Zakładanie preparatu w innych miejscach, nakrywania go materyałami palnymi (n. p. słomą), należy ile możności unikać, celem zapobieżenia nieszczęśliwym wypadkom, a w szczególności niebezpieczeństwu pożaru.

Jeżeli trutki nie zużyto w ciągu 4 do 6 tygodni, nie należy jej przechowywać, ponieważ traci skuteczność, lecz należy pozostałą resztę zniszczyć przez głębokie zakopanie (nie palić, nie rzucać do wody).

b) Sposób użycia trutki strychninowej.

Strychniny używa się do tępienia myszy polnych w postaci pszenicy, lub owsa, nasiąkniętego strychniną.

Celem zapobieżenia zamianie ze zbożem nie zatrutem, należy zboże strychninowe zabarwić kolorem w oko wpadającym (czerwonym), ażeby jego działanie było skuteczne, powinno zawierać 0·75% azotanu strychniny, i być zaprawione słodyczą (sacharyną) dla stłumienia gorzkiego smaku strychniny.

Przy zakupywaniu zboża strychninowego należy żądać preparatu przed wysyłką należycie wysuszonego, ponieważ w naczyniach do wysyłki służących, łatwo pleśnieje i staje się wskutek tego nie do użycia.

Tych samych przepisów, które obowiązują dla trutki fosforowej, należy przestrzegać i przy użyciu trutek strychninowych jednak ostrożność jest jeszcze w wyższym stopniu wskazaną. W szczególności zakładać tę trutkę powinni tylko ludzie dojrzali i mogący przyjąć pełną odpowiedzialność za sumienne wykonanie tej czynności.

Jakkolwiek zboże strychninowe, posiadające odpowiednią jakość i chronione przed tworzeniem się pleśni, da się bardzo długo trzymać, należy unikać większych zapasów; ma ono być przechowywane w stosownych blaszanych lub drewnianych naczyniach, w miejscach zamkniętych i suchych.

W razie gromadniejszego pojawienia się myszy, będzie potrzeba 1½ do 2 kg zboża strychninowego na ha. w miarę okoliczności nawet i więcej.

Ze względu na możliwe zatrucie zwierząt pożytecznych, nie wolno zboża strychninowego zakładać na powierzchni ziemi, lecz należy zatrute ziarnka zapomocą odpowiedniego przyrządu (t. zw. strzelbki mysie) wpuszczać do mysich nor, i to ile możności jak najgłębiej.

Według możności należy starać się, aby zatrute myszy nie leżały na powierzchni ziemi, należy je przy każdej sposobności usuwać i zakopywać.

Po ukończeniu akcyi tępienia myszy w gminie należy resztę pozostałej trutki strychninowej zwrócić natychmiast Władzy, która jej dostarczyła po zniżonej cenie i tylko wtedy, gdyby to było niemożliwem, zniszczyć przez spalenie.

3. Pobór trutki.

Ważnem jest postarać się o dobrą trutkę, t. j. pobierać ją tylko ze źródła pewnego, dającego rękojmię, że nadesłana trutka będzie mieć zawartość trucizny wymaganą dla pewnego działania i zresztą odpowiednią jakość. Akcya tępienia myszy polnych wymaga pospiechu: w okresie tym nie ma czasu na przeprowadzanie prób z każdą ilością nadesłanej trutki. Trzeba zaufać firmie, że kazdorazowa jej wysyłka została przyrządzoną jednakowo dobrze ze świeżego materyału i pod względem procentu trucizny równie silnie.

W razie przyznania subwencyi na tępienie myszy polnych, będzie wskazane źródło lub ewentualnie kilka źródeł do nabywania trutki.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 2.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. stycznia 1913 L. 985/pr., o dalszym prowizorycznym poborze dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w r. 1913.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył wedle reskryptu Pana c. k. Ministra spraw wewnętrznych z dnia 14. stycznia 1913, L. 716 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z dnia 24. grudnia 1912. w sprawie prowizorycznego dalszego poboru dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w r. 1913 aż do stanowczego ustalenia budżetu krajowego.

Według tego Najwyższego postanowienia, pobierany będzie na mocy tej uchwały Wydziału krajowego dodatek krajowy:

a) po 72 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowym podatku gruntowym, domowo-czynszowym, domowo-klasowym i 5% podatku od wolnych domów,

b) po 78 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowych podatkach bezpośrednich osobistych z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, wreszcie

c) w mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim po 67 groszy od podatków pod a) wymienionych, po 73 groszy zaś od podatków pod b) wymienionych.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1912 L. 194.666, w przedmiocie zezwolenia gminie Swoszowice powiat Wieliczka na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Swoszowice pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.
2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, śliwowicy, likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 6 (sześć) K,
3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K,
4. od jednego hektolitra miodu po 1 (jednej) K 50 h.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Swoszowice.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. grudnia 1912 L. 191.581, w przedmiocie zezwolenia gminie Budzanów, powiat Trembowla na pobór podwyższonej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Budzanów w miejsce dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego ustawy z dnia 15. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 313 pobieranej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych, pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 podwyższoną opłatę gminną od słodzonych napojów spirytusowych a mianowicie:

Od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 22 (dwadzieścia dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Budzanów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.